

תודה על הזכות להיות הבן שלך / נגב זנבר

דברים בהלוויה

אמא, אני רוצה להגיד לך תודה על הזכות להיות הבן שלך. תודה על שגידלת אותי ונתת לי הכי טוב. תמיד היית בשבילי, בכל סיטואציה, בכל מצב ובכל זמן. תמיד נתת לי להרגיש שאת איתי, משהייתי ילד ועד עכשיו. מאז שחזרתי בתשובה, כל הזמן שואלים אותי איך ההורים קיבלו את זה. אף פעם לא הבנתי את השאלה הזאת. לא היה מה לקבל, הכל נשאר אותו הדבר - אני נשארתי אני ואת נשארתי את, אדרבא, הקשר רק התחזק. אהבנו לדבר על אמונה, על החיים ועל האתגרים שאנחנו עוברים פה. איך שהכל לטובה ורק בא להכין אותנו ולקדם אותנו אל התכלית.

הייתה לנו שפה משותפת, היינו יכולים לדבר שעות, להעביר טיולים ונסיעות באוטו מבלי שישעמם או יימאס כלל. בכל הזמן האחרון, עם כל בתי החולים וההתדרדרות בתפקוד, הכי הרגיע אותך שהייתי קורא לידך תהילים ושהיינו מתחזקים יחד באמונה. היית מרבה לומר לי שזה עליות וירידות ושיבואו זמנים יותר טובים. שלא אדאג ושאת תהיי בסדר. היה לך לא פשוט בכלל, היית בייסורים, אבל כמו בכל תקופה קשה שהייתה לך בחיים - עברת אותה בגבורה רבה.

אני מבקש סליחה בשם כל האחים ובשם כל המשפחה, אם לא היינו מספיק קשובים אליך, או שמא לא דאגנו מספיק לשלומך, ועל שלא החזרנו אותך הביתה מבית החולים כמו שביקשת, כי לא רצית להישאר שם.

סליחה על הכל. אני יודע שאת לעולם לא תכעסי עלינו, לא משנה מה, האהבה שלך אלינו הייתה בלי תנאים וזה היה מורגש מאוד בכל החיים שלי - מאז שאני זוכר את עצמי. תודה לה' שזה היה בשלבים - שהיה לנו זמן להיפרד ממך, ושהייתי לצידך הרבה בזמן האחרון.

היית בן אדם מאוד חביב על כל מי שהכיר אותך - חברים או משפחה. היה ממש אפשר לראות באופן גורף איך כל מי שהיה פוגש אותך הייתה מתעוררת אצלו חיבה גדולה אליך. אמא, אנחנו לא באמת נפרדים, את עדיין איתנו רק שאת לא בתוך גוף. כמה התפללנו עליך - יהי רצון שהכל יעמוד לך לזכות ולמליצי יושר. תמיד נאהב אותך. שוב תודה שנתת לנו הכל.

נגב

